

Sygn. akt I C 1454/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant: sekr. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 czerwca 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 19 663,95 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 16 568,32 (szesnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt osiem złotych 32/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od 28 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 4275,17 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

IV. zwraca stronie powodowej od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku 838,56 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz. 500069619013.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 19663,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od kwoty 492 zł od dnia 12 sierpnia 2020r. i od kwoty 19171,95 zł od dnia 4 lipca 2020 r. oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17,- zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wyjaśniła, że 10 czerwca 2020 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o nr rej. (...). Sprawca szkody był objęty ochroną ubezpieczeniową u strony pozwanej. Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie wysokości 8362,29 zł. Strona powodowa umową cesji nabyła od uprawnionego wierzytelność względem strony pozwanej z związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Strona powodowa zleciła osobie trzeciej wykonanie prywatnej ekspertyzy, której koszt wyniósł 492 zł. Po wykonaniu ekspertyzy powódka wezwała stronę pozwaną do dopłaty odszkodowania wraz z kosztami ekspertyzy. Strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała należytej powódce dopłaty.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego 7 września 2020r., w sprawie I Nc 2111/20 wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła poszkodowanemu 8362,29 zł. Ponadto pozwana zarzuciła, że umowa cesji wierzytelności jest nieważna, a zatem strona powodowa nie posiada legitymacji procesowej czynnej oraz, że poszkodowany nie skorzystał z możliwości naprawy pojazdu w warsztacie Sieci Naprawczej (...) S.A., ani nie wskazał konkretnego warsztatu, który mógłby dokonać naprawy, jak też nie przedstawił żadnych rachunków lub faktur na faktyczny koszty naprawy pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poszkodowany P. K. był właścicielem samochodu osobowego marki A. (...)m nr rej. (...), rok prod. 2012, który w dniu 10 czerwca 2020 r. został uszkodzony w kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony u strony pozwanej. Ubezpieczyciel sprawcy szkody tj. (...) S.A. z siedzibą w W. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w sprawie nr (...) wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 8362,29 zł.

Bezsporne

23 lipca 2020r. P. K. zawarł z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi z tytułu szkody w pojeździe marki A. (...), nr rej. (...) w związku ze szkodą komunikacyjną z 10 czerwca 2020r., objętą postępowaniem likwidacyjnym prowadzonym przez (...) S.A. pod numerem (...). Strona pozwana została powiadomiona o przelewie pismem z 23 lipca 2020r.

Strona powodowa zleciła firmie Biuro (...) Sp. z o.o. we W. wykonanie ekspertyzy, w której przeprowadzono kalkulację kosztów naprawy wyliczając je na kwotę 27534,24 zł. Strona powodowa pismem z 28 lipca 2020r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty 19663,95 zł, w tym 19171,95 zł tytułem dalszego odszkodowania oraz 492 zł tytułem zwrotu kosztów opinii prywatnej w terminie 14 dni od dni doręczenia wezwania.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności k. 14 – 17;
- powiadomienie o dokonanym przelewie k. 17;
- ekspertyza wykonana na zlecenie strony powodowej k. 19 – 26;
- wezwanie do zapłaty z 28.07.2020 r. k. 12 - 13;
- faktura VAT nr (...) k. 27;

Koszt naprawy samochodu marki A. (...) nr rej. (...) z uwzględnieniem naprawy w technologii przewidzianej przez producenta z użyciem części oryginalnych klasy O, sygnowanych logo producenta A. i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych wynosił **27365,20 zł** brutto.

Z raportu optymalizacji części wynika, że dostępne są części zamienne w jakości (...) – chłodnice: cieczy, powietrza, kondensator klimatyzacji, które odpowiadają jakościowo częściom oryginalnym sygnowanym logo producenta. Koszt naprawy w technologii przewidzianej przez producenta samochodu z użyciem części oryginalnych klasy O przez niego zalecanych oraz dostępnych części alternatywnych w jakości klasy (...) i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych wynosiła **24438,61 zł** brutto. Części jakości (...) spełniają założenia techniczno - eksploatacyjne producenta pojazdu, walory estetyczne oraz umożliwiają bezpieczną eksploatację pojazdu.

Koszt naprawy samochodu marki A. (...) nr rej. (...) z uwzględnieniem naprawy w technologii przewidzianej przez producenta z użyciem części oryginalnych zalecanych przez producenta i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych, uwzględniając części alternatywne w jakości „O,Q i P” wynosił **16838,34 zł** brutto. Naprawa pojazdu z wykorzystaniem, części jakości P nie jest przywróceniem pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę. Występujące w obrocie handlowym części o oznaczeniu jakościowym

„P,PJ, PC” nie zapewniają w pełni walorów jakościowych oraz nie mogą przewrócić w pełni walorów estetycznych. Zainstalowanie w pojeździe części zamiennych produkowanych przez inny podmiot niż uznany przez producenta danej marki, łączy się z ryzykiem i problemami przy dalszej pracy pojazdu, czy też problemami przy montażu takich części. Części alternatywne produkowane są z materiałów niższej jakości oraz przy zastosowaniu innych niż producenckie technologii. Szybciej ulegają one korozji i cechują się mniejszą trwałością, nie leżą właściwie w płaszczyźnie przylegających elementów obłachowania. Wady te nie muszą ujawnić się zaraz po naprawie samochodu ale dopiero w trakcie późniejszej eksploatacji.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego mgr inż. T. G. z dnia 2 maja 2021r. wraz z kalkulacjami naprawy pojazdu, jego wycenami oraz raportem części alternatywnych k. 74 – 107.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie strony powodowej oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkodę.

Podstawa i zasada odpowiedzialności strony pozwanej była bezsporne. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody poniesionej przez powoda, w tym przede wszystkim uzasadnionych kosztów naprawy.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użytkowaniem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a

skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Ustalenie wartości pojazdu oraz kosztów naprawy wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278§1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania wartości pojazdów mechanicznych, oceny technicznej pojazdów samochodowych oraz rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. T. G.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim opinia biegłego sądowego, pozwoliły na ustalenie charakteru szkody w pojeździe oraz uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Biegły sądowy wykonał rzetelną opinię, w sposób jasny wykazał, że szkoda miała charakter szkody częściowej, a ponadto wyliczył wartość koniecznych napraw, przedstawił możliwe do zastosowania części zamienne, gwarantujące przywrócenie stanu pojazdu sprzed zdarzenia. Biegły ustalił także stawkę roboczo-godziny w warsztatach znajdujących się w obrębie zamieszkania powoda dysponujących wyposażeniem umożliwiającym naprawy zgodnie z technologią producenta. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony. Sąd podzielił wnioski biegłego i przyjął, że szkoda miała charakter szkody częściowej, a koszt naprawy pojazdu zakładający wykorzystanie części zamiennych klasy O i (...) wykonanej w warsztacie rzemieślniczymi wynosił 24438,61 zł. Zdaniem Sądu przyjmując, że pojazd którego dotyczył spór był wyprodukowany w 2012 roku, a zatem naprawa wykonana zgodnie z technologią zalecaną przez producenta, przy zastosowaniu części zamiennych jakości O i (...) zapewni po naprawie uzyskanie właściwych parametrów techniczno – eksploatacyjnych, walorów estetycznych oraz zapewni dalszą bezpieczną eksploatację tego pojazdu. Z tych względów zdaniem Sądu odszkodowanie powinno wynosić 24438,61 zł. Jednocześnie Sąd uznał (przyjmując za własne uwagi biegłego wyrażone w opinii - wnioski końcowe pkt 3 k. 82 akt), że użycie w naprawie części alternatywnych jakości P, nie zapewni przywrócenia stanu pojazdu sprzed zdarzenia. Skoro poszkodowany otrzymał w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowanie w kwocie 8362,29 zł, to dalsze należne stronie powodowej odszkodowanie wynosiło 16076,32 zł. A zatem w roszczenie o odszkodowanie w kwocie 16076,32 zł było uzasadnione, a żądanie strony powodowej ponad tę kwotę podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu prawo pełnej rekompensaty szkody, obejmuje zarówno szkodę w pojeździe będącą bezpośrednim skutkiem kolizji, a także wszelkie dalsze koszty ściśle związane z tym zdarzeniem, w tym pełne koszty związane z wykonaniem prywatnej opinii rzeczoznawcy. Powód wykazał, posługując się fakturą VAT, że za wykonanie tej opinii zapłacił rzeczoznawcy 492,- zł. Niewątpliwie konieczność zlecenia wykonania prywatnej opinii pozostaje w ścisłym związku doznana szkodą w pojeździe i wynika z potrzeby uzyskania miarodajnych i specjalistycznych informacji odnośnie zasadności roszczeń względem strony pozwanej.

Sąd na podstawie art. 235² pkt 2 i 5 k.p.c. pominął dowód z zeznań świadka P. K., gdyż okoliczności na jakie dowód ten został zgłoszony nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślić należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego fakt naprawy pojazdu oraz faktycznie poniesione koszty naprawy nie stanowią okoliczności warunkujących obowiązek odszkodowawczy strony pozwanej. Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 91/18 przypomniał, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Zastosowanie art. 822 § 1 w zw. z art. 363 §

1 k.c. oznacza, że poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. W takim przypadku może żądać wyrównania tego uszczerbku w jego majątku, który odpowiada wartości rzeczy zniszczonej wskutek działania sprawcy szkody. Ocena, czy koszty restytucji są nadmierne zależy od okoliczności sprawy. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku." Należne odszkodowanie "odpowiada niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (Postanowienie SN z 20.02.2019 r., III CZP 91/18, LEX nr 2622311).

W tych okolicznościach Sąd uwzględnił powództwo co do roszczenia głównego w kwocie 16568,32 zł, w tym 16076,32 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe oraz 492 zł z tytułu poniesionych kosztów ekspertyzy. Powództwo w pozostałym zakresie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. i art. 455 k.c. Wymagalność roszczenia została ustalona na 27 sierpnia 2020r., gdyż strona powodowa dopiero w piśmie z 23 lipca 2020r. wskazała jakiej wysokości odszkodowania się domaga i wyznaczyła stronie pozwanej nieprzekraczalny termin zapłaty na 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Strona powodowa nie przedłożyła jednak dowodu doręczenia wezwania do zapłaty, zaś pozwana na wezwanie to odpowiedziała pismem z 14 sierpnia 2020r., a zatem najpóźniej w dacie tej pozwana dowiedziała się o roszczeniach powoda. Ubezpieczyciel zobowiązany był więc spełnić świadczenie najpóźniej do 27 sierpnia 2020r. A zatem odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty 16568,32 zł należą się stronie powodowej od 28 sierpnia 2020r.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 k.p.c, przyjmując, że strona powodowa wygrała proces w 84%. Łączne koszty postępowania wyniosły 9395,44 zł, w tym 1000 zł opłata sądowa od pozwu, 1161,44 zł wynagrodzenie biegłego sądowego, 3617 zł koszty zastępstwa procesowego strony powodowej i 3617 zł koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej. Dokonując stosunkowego rozdzielenia tych kosztów powódka powinna je pokryć do kwoty 1503,27 zł, za pozwana do kwoty 7892,17 zł. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 5778,44 zł, w tym 1000 zł opłata sądowa od pozwu, 1161,44 zł wynagrodzenie biegłego sądowego oraz 3617 zł koszty zastępstwa procesowego strony powodowej. A zatem strona pozwana zobowiązana jest zwrócić stronie powodowej 4275,17 zł (5778,44 zł - 1503,27 zł) tytułem poniesionych kosztów postępowania. Sąd zwrócił stronie powodowej 838,56 zł tytułem pozostałej i niewykorzystanej zaliczki uiszczonej przez powoda na pokrycie wydatków związanych z wydaniem opinii.